

Få ugens vigtigste artikler, direkte i din indboks

POV WEEKEND samler hver fredag morgen ugens væsentligste debatindlæg, analyser, anmeldelser og essays i et skarpt ugebrev. Det er selvfølgelig **HELT GRATIS** at modtage, og du kan uforpligtende tilmelde dig her.

Ja tak!

Bøger · Kultur | Læsetid 3 min.

Tidlig Houellebecq mangler visioner

Michel Houellebecq 21 år efter den oprindelige udgivelse af *Lanzarote*. Foto: Philippe Matsas @Flammarion

Christine Lind Ditlevsen

31.12.2021

BØGER // ANMELDELSE – Michel Houellebecq skrev i 2000 en lille rejsefortælling *Lanzarote*, der nu er udkommet på dansk. Det er heldigvis særudgaven, an-
 elderen har fået fat i, for med den følger et hæfte med Houellebecqs fotografier

fra selvsamme ø. Billederne bidrager i høj grad til at sætte en stemning, som gør, at den spinkle udgivelse samlet set bliver lidt mere interessant.

Ikke sådan, at *Lanzarote* ikke i sig selv har den sædvanlige misantropiske bæreevne, det har den, som alle Houellebecqs andre bøger. Udgangspunktet er livets håbløshed, og det bliver aldrig afkræftet, det bliver, som også her, eksemplificeret ved menneskers idioti. Men man mærker klart, at dette er et tidligt værk.

Handlingen er såre enkel: Halvgammel negativist køber en uge på Lanzarote. Her møder han Rudi, en deprimeret politibetjent og et tysk, lesbisk par.

“Lidt efter lidt må jeg indrømme, at Lanzarote er okay – det er cirka samtidig med, at han opdager en lækker strand, hvor han har sex med tyskerne.

Øen beskrives i begyndelsen som, i bund og grund, kedelig, seværdighedsløs og relativt fyldt med idioter, selvom fortælleren en gang imellem glemmer det og kommer til at fortabe sig i et lille torv eller en obskøn kaktuspark. Men lidt efter lidt må jeg indrømme, at Lanzarote er okay – det er cirka samtidig med, at han opdager en lækker strand, hvor han har sex med tyskerne.

MICHEL
HOUELLEBECQ
Lanzarote

Roman

Vinter

Hovedbogen i Lanzarote-sættet.

Gnaven uden vision

“I denne lille sag mangler dét, der plejer at gøre hans bøger så delikate og interessante, nemlig den filosofiske overbygning.

Ja, jeg er lakonisk, og hvorfor er jeg nu det? Det kan vel ikke komme bag på nogen, at Houellebecq er mere interesseret i at fælde domme over menneskeheden end i at udøve kompliceret plot?

Nej, men i denne lille sag mangler dét, der plejer at gøre hans bøger så delikate og interessante, nemlig den filosofiske overbygning. I stedet hælder han sidst i bogen

lidt science fiction og en hedonistisk sekt ind, hvilket bare virker som et ufærdigt skrummel af et påhæng.

I *Underkastelse* udfoldede han et helt samfundsscenario, som hans mennesker skulle leve i med alle tænkelige omkostninger. Og igen i *Serotonin* flettede han smukt handlingen sammen med sin livsanskuelse – at den vestlige verden er blevet et stedse mere depraveret og kærlighedsløst sted opdelt i vindere og tabere – hvor bogens mennesker lider af forskellige former for håbløshed og autentiske måder at deale med den på. I nærværende miniroman er han simpelthen gnaven uden vision.

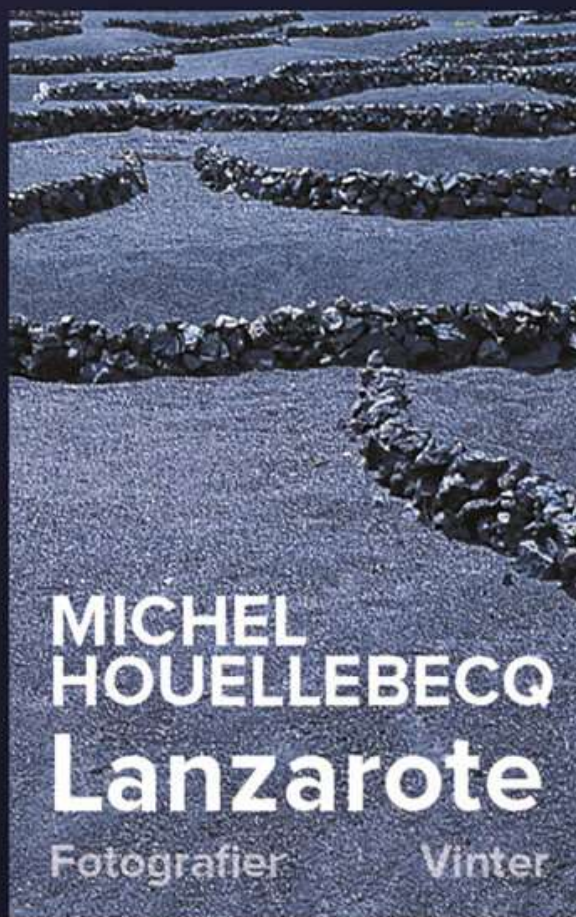
Houellebecq mangler koblingen

Men: Den medfølgende fotobog er virkelig fed. Hvor er det ærgerligt, at den er udkommet i stærkt begrænset oplag, så det kun er ultrafans, der får billederne at se, for de udvider virkelig romanens univers.

“Blandt de nøgne, ligesom forrevne, klipper og sten der ligger som kastet af en titan ud over golde sletter findes muligheden for en anden civilisation, en anden historieskrivning, som jeg gerne havde set Houellebecq skrive sig dybere ned i.

Her, med de forvredne kaktusser, der ligger som en slags landkoraller henover brun lavasten, befinder den ægte science fiction sig. Blandt de nøgne, ligesom forrevne, klipper og sten der ligger som kastet af en titan ud over golde sletter findes muligheden for en anden civilisation, en anden historieskrivning, som jeg gerne havde set Houellebecq skrive sig dybere ned i.

Fotobogen i Lazarote-sættet.

Man får grundige Ursula Le Guin-konnotationer af at kigge på de billeder, og kommer i tanker om alle de øde, eksotiske steder hun tog os hen i sine bøger. Men Houellebecq får desværre ikke rigtig sammenkoblet sin idé om anderledes livsformer (den hedonistiske sekt) med landskabets science fiction-lighed – heller ikke selvom han vedlægger billedokumentation.

Billederne ville jeg ikke være foruden, men de havde glædet mig endnu mere, hvis de havde været en integreret science fiction i fiktionen.

---

fotografi

Lanzarote

Michel Houellebecq

turisme

vinter

Christine Lind Ditlevsen

Christine Lind Ditlevsen (f. 1971) bor et sted, der er alt for småborgerligt til at blive

afsløret her. Tæt på en sø. Forfatterens store interesse er - udover at bevare sit familieliv - at aflive hverdagen. Disse to interesser kan i nogen grad siges at være mod...

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller bliv abonnent!

Hold dig opdateret med ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i **POV Weekend** – hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her →

Ja tak, send mig POV Weekend

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at bidrage til vores arbejde? Bliv medlem her →

25 kr./md.

50 kr./md.

100 kr./md.

Relaterede artikler

Knud Vilby

Det statslige nej til alles drøm om den fagre nye verden

04.12.2021 | **Debat** · **Kunst**

Jakob Brønnum

Litteraturen i november: Familietragedier, venskab og stridigheder – og en glemte identitet

30.10.2021 | **Bøger**

Sara Alfort

NY BOG: Ib Antoni tegnede Danmark

